

494177

1916.

BUDAPESTI KIR. UJLISZT

1917 MAR. 13

Nr. 18.

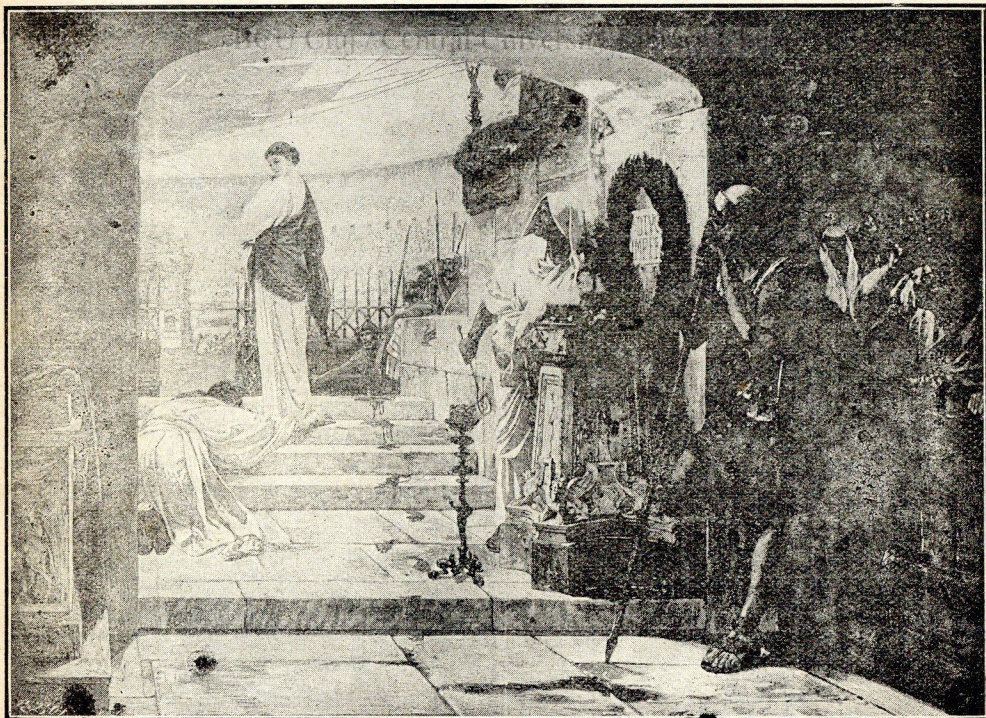
RAZELE AUROREI

ZISA IISUS: „EU SUNT LUMINA LUMII“.

Credincios până la moarte.

57

(Textul pe cealaltă față.)

Credincios până la moarte,

„Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții”. (Apocalipsul lui Ioan 2, 10.)

Aceia capătă premiu, care sunt credincioși și în credințioșia lor rămân până la sfârșit.

Mulți se hotărăsc la credințioșie, dară curind o părăsesc. Ei sunt așa, ca șanțul de lângă drum, în care este apă, dară numai până atunci, până ține ploaia. După puține zile numai țina plesnită arată umezeala ce era. Inse credințioșia adevărată e așa, ca pârâul ce isvorește la poala alpilor, acărui apă nicicând nu seacă.

Mirele făgăduiește și votează credințioșie miresei sale, dară ce ajunge aceasta votare, dacă credințioșia lui nu are rădăcină adâncă. Numai până atunci e credincios, până când își poate afla plăcere în mireasa sa; inse când trebuie să suferă, să se ostenească și să ducă lipsă pentru ea, atunci piere din inimă și cel din urmă strop a credințioșiei

Și totuși cât de frumoasă, cât de măreață e credințioșia tocmai în suferințe. Cunună de laudă pune pe fruntea acelora, din acărur suflet strălucește raza ei. Și pre omul cel pe din afară urit îl face frumos și acopere și mulțimea greșurilor. Că credințioșia umblă mână în mână cu iubirea și este partea ei întregitoare. Fără de credințioșie nu-i deplină iubirea.

Credințioșia să descopere în multe chipuri, dară în fiecare chip este plăcută. Credințioșia de soț, credințioșia copilărească, credințioșia servului, credințioșia deapropelui și credințioșia patriotică!

Când dominiul rusesc a condamnat pre robi la expatriare în Siberia, pe câmpurile cele ghiătoase, s'au putut vedea lângă cetele cele mari de bărbați, multe femei și copii, cari petreceau pre bărbații, adecă tații lor între împrejurările mizerioase și merșeră împreună cu ei în mizerie. Au părăsit comuna, rudeniile, prietini, căsile,

pământurile și merșeră cu aceia, către cari i-a legat tare deolaltă iubirea și credințioșia. Fața lor palidă, ochii lor plânși, buzele lor tremurinde ziceau: „Unde tu mergi, merg și eu, soartea ta e soartea mea. Cu tine trăiesc și cu tine mor!”

La vitejii cei merși în luptă e laudabilă îndrăzneala, stăruința, silința înainte, dară cea mai frumoasă vârtute este credințioșia. Credințioșia către steag până la moarte. Pe lângă vitejia lor vor fi încununați pentru credințioșia lor. Ești tu credincios regelui și patriei tale pământesti, ori că cauți a mișca și pre alții dela credințioșie, prin puțina ta credință și ești mai prietin vânzătorilor, decât credințioșilor? Atunci îți poate fi rușine.

Dacă căutam în biblie suflete credințioase, atunci aflăm multe dela Abel începând până la martirii creștini. Cununa cea strălucită a credințioșiei încunjură acuma capul lor. Dară pilda cea mai desăvârșită a credințioșiei o aflăm colo pe crucea golgotei, în acela bărbat, care și în mijlocul chinurilor sale rămâne credincios în toate și astfel și în iubirea de vrăjmași; precând strigă astfel sus către Dumnezeu cel mare: „Părinte, iartă-le, că ei nu știu ce fac”. (Evang. Luca 20, 34.)

Părintele l-a incredințat pre El, ca să rescumpere lumea. Să scape pre om de sub jugul păcatului. Să iee pe sine pedeapsa! Și el a corespuns chemării sale cu credințioșie până la moarte, și încă până la moarte pe cruce. El a fost credincios, când a punctiont și a fost credincios, când a trebuit să-și țină fața sa acelora ce îl palmuiau și-l scuipau.

Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu celui viu, a mers înainte în credințioșie și noi trebuie să urmăm pilda lui.

Toată credințioșia e frumoasă, dară cea mai maiestoașă este credințioșia credinței.

Tu te-ai pocăit, te-ai predat Mântuitorului tău, te-ai făcut fiu alui Dumnezeu, dară oare rămâi tu credincios până în sfârșit către, acela căruia i-ai votat credințioșie?

Nu numai în zilele bune, dară și în zile amare, în pericole, în suferinți, batjocură și dispreț. Rămâi tu credincios în ispite, când lumea te îmbie cu dobândă sau mărire? Că foarte mulți în aceasta cad. Sunt credincioși către Mântuitorul când s'au pocăit, înse mai târziu schimbă ei aceasta credincioșie pentru credincioșia stăruitoare după bani și avere.

Trebuie să rămânem credincioși către acela steag, sub care ne-a adunat laolaltă glasul evangheliei, dară nu numai în lucrurile mari, ci mai ales în cele mici, că celce nu-i credincios în cele mici, cum poate el fi credincios în cele mari.

Credincioșia în lucrurile cele mici ne face pre noi potriviți pentru cele mari.

Să ne aducem aminte ce am votat și să nu părăsim acela steag, până nu vom intra cu biruință în împărăția Domnului nostru Christos.

Cum a mângăiat un chielar pe un muribund.

Un chielar arăta în cercul consoților săi un cias frumos de aur, pe acărui acoperemânt erau îngravate cuvintele: „Toate-și au a lor sfârșit, Dumnezeu stă neclătit!“ Că cum ajunse el în posesiunea lui, o istorisi el însuși: Eu eram într'o ospătărie de munte și avui un oaspe greu bolnav a-l servi în chilia lui. Într'o zi se simți el aproape sfârșitului său și ceru după preot. Dară parochia de mai aproape era departe și peste aceasta era preotul dus la cale. „D'apoi nu-i nimenea aici, care ar putea mângăia pre un muribând?“ Eu nu știam pre nimenea. „Chielare“, zise el și apucă mâna mea, „spune-mi un cuvânt bun!“ Sudoare de spaimă veni pe fruntea mea. Dintr'odată îmi veni un gând bun. Eu luai biblia mamei mele fericită și cetii cuvintele plăcute ei, pre cari ea toate le subtrase, până ajunsei la cuvântul: „Așa a iubit Dumne-

zeu lumea“. Acela trebuia să i-l cetească din nou și iarăși. „Să nu se piarză, ci să aibe viața de veci“, repetă el în liniște. Apoi apucă el mâna mea: „Chielare, d-ta mi-ai redat pacea inimii, că pot muri liniștit; ia acest cias de amintire. El te conducă din acest timp în fericita vecinicie!“

A decapitat pre zeul său.

Un Chinez cumpără un bilet (losă) de loterie pentru 25 mărci. Ca să aibe noroc, își mai cumpără el un „zeu al bogăției“, o figură mică de lut, pentru zece fenici. Înaintea acestuia puse el biletul său și să ruga zilnic pentru un noroc bun. Dară când fură publicate dobânzile, numele lui nu se afla acolo. Plin de mânie luă el cuțitul și taie zeului celui rău de noroc capul. Dară după câteva zile îi păru rău de aceasta, clei iarăși capul zeului la loc și să închina chipului celui mic ca și mai înainte.

Așa o fac oamenii cu păcatele lor. Când fură rău amăgiți de ei, să mâniază și să resculară contra lor; dară curind să aplecară iarăși supunându-se lor. Inima tebuie înocită, atunci să așază toți acești zei de sine în pulbere.

Domnul Inspector.

Doi lucrători, Wolf și Tide, pe moșia I. conversară laolaltă despre inspectorul lor Herman, care ținea disciplina aspră și totuși era la toți plăcut. Mai ales le era lor memorabil, că el în toate zilele, pânăcând ei dejunau și prinzeau, cetea din o carte și după cetire să vedea cu mult mai îndestulat și mai fericit ca mai înainte. „Așa o carte și eu aș dori să am“, zise Tide; „că și dacă d-l inspector ne spune toate, totuși am vrea de multe ori să știm mai mult, și e ușor, a și-o ceti afară“. Știi tu“, răspunse Wolf, eu cred, că aceea carte este ceva cu totul deosebit. Când era eri birăul așa rău și contrar, să

și l-a sdruncinat. Avu dureri grozave, nu putea dormi, ziua-noaptea să putea auzi vaietul lui. Când după câteva zile i dusei cafeaua în odaia, zăcea gazda bolnav pe canapea; eu întrebaiu de starea lui. „Ah, dacă Dumnezeu nu face curând capăt, nu mai pot purta asta!” zise el. M'am bucurat în mine, și gândeam, că durerile lui mari îl vor mișca, ca să se întoarcă la Dumnezeu. Amăgire zădărnică! Seara veni medicul — țărânu-l nu-i nicăiri — îl căutarăm în casa întregă. În sfârșit îl traseră seara târziu din lacul din apropiere mort. Prin sinucidere făcu capăt vieții sale. Acesta-i conținutul acelei istorisire, care îmi spuse nu de mult o mamucă iubită bătrână. În aceasta pățanie a vieții vedem pilda pătrunzătoare a răbdării și bunătății celei mare alui Dumnezeu; iar de altă parte împietritarea inimei omului.

Iubitul meu celitor, și în viața ta bate mai de multe ori Domnul, cel credincios. Acela, care prin aceasta din nou te chiamă la sine, ca să primești iertarea păcatelor tale, să dobândești dela el viața și mântuire. — Deschisei lui inima ta, sau stai încă departe de el? Dacă n'ai găsit încă mântuire în Christos, atunci calea ta e calea sinucizătorului. Și dacă nu arădici mâna în contra ta, dară sufletul ți-l respingi în pierzare; că numai sânghur în Christos este viață de veci, afară de el — este moarte vecinică!

„Inima dreptului gândește ce are să răspundă, dară din gura nelegiuiților isvorăsc cele rele. Departe este Iehora de cei nelegiuiți, dară ruga celor drepti o ascultă.” (Proverbele 15, 28. 29.)

Credința - dă putere de biruit.

Lateiner astfel scrie lui Ridley: „Când sunt eu încredere sigură despre starea sufletului meu, atunci sunt atât de curajos, că un leu; pot ride de ori ce frică, nici un bănat nu mă spăimântă. Dară când mi să tulbură credința, atunci sunt așa un suflet fricos, că în frica mea m'ași ascunde într'o bortă a șoarecelui.”

DIN SF. SCRIPTURĂ.

Invățătura lui Iisus despre vorbire.

(Evangelia după Mateiu 12, 33—37.)

Ori faceți pomul bun, și fructul lui va fi bun; ori faceți pomul putred, și fructul lui va fi putred; că după fructe se cunoaște pomul.

Pui de viperă! cum puteți vorbi cele bune, fiind înșivă răi? că din abundența inimei vorbește gura.

Omul cel bun scoate cele bune din tesaurul cel bun al inimei; iar omul cel rău din tesaurul cel rău scoate cele rele.

Dară vă zie, că pentru tot cuvântul desert, care vor vorbi oameii, vor da sama de dânsul în ziua judecării.

Că din cuvintele tale te vei îndrepta, și din cuvintele tale te vei osândi.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.

Tot omul e chiămat și binevenit la adunare!

ABONAMENTUL SĂ SE TRIMITĂ LA WELKER JÓZSEF, BUDAPEST, VII., HÁRSFA-UTCA 33. SZ.

Prețul la „Razele Aurorei”.

Pe anul întreg: dela 1—2 exemplare 1.20 fl. de exemplar. Dela 3—10 exemplare —.80 fl. de exemplar.
„ 11—50 „ —.60 „ „ „ 50—100 „ —.50 „ „ „

În streinăta se socotește diferența speselor trimeterii.